

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 651/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Podtatranská advokátska kancelária, s. r. o., Družstevná 614/55, Štrba, v mene ktorej koná advokát Mgr. Roman Vaško, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Asan 8/2020 z 1. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. septembra 2021 namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Asan 8/2020 z 1. júna 2021 (ďalej len napadnutý rozsudok“). Vo svojej ústavnej sťažnosti navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, uložiť najvyššiemu súdu povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania a domáha sa aj zaplatenia finančného zadosťučinenia 5 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozhodnutím Disciplinárnej komisie Notárskej komory Slovenskej komory č. k. DK 3/2016-479 z 19. júla 2018 (ďalej len „rozhodnutie disciplinárnej komisie“) uznaná vinnou zo závažného porušenia svojich povinností vyplývajúcich z § 63, § 36 ods. 1, § 13, § 43 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Notársky poriadok“), proti ktorému sťažovateľka podala správnu žalobu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorú krajský súd zamietol rozsudkom krajského súdu

č. k. 2S/171/2018-50 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť z 18. decembra 2019, ktorú sťažovateľka doplnila 19. decembra 2019 (ďalej len „kasačná sťažnosť“). V kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala zánik zodpovednosti sťažovateľky za disciplinárne previnenie v súlade s § 20 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že sťažovateľka (ako notárka) nesie zodpovednosť za obsah vyhlásenia o vydržaní, v tom, že notár môže osvedčiť len také vyhlásenie účastníka, z ktorého je zrejmé, že boli splnené zákonné podmienky vydržania podľa § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). V kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala aj zákonnosť kontroly vykonanej na notárskom úrade sťažovateľky 27. augusta 2015, a teda aj zákonnosť použitia výsledkov tejto kontroly v konaní, ktoré viedlo k rozhodnutiu disciplinárnej komisie a nezhodu medzi popisom skutkov, ktoré sa jej kládli za vinu v rozhodnutí disciplinárnej komisie a v zápisnici o pojednávaní z 19. júla 2018, na ktorom došlo k rozhodnutiu o vine sťažovateľky. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol napadnutým rozsudkom.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v danom prípade išlo o disciplinárnu vec notárov, kde na posudzovanie disciplinárnej zodpovednosti, na posudzovanie začatia a ukončenia plynutia subjektívnej, ako aj objektívnej lehoty na uplatnenie disciplinárnej zodpovednosti, ako aj na zánik disciplinárnej zodpovednosti nemožno subsumovať a na predmetnú problematiku subsidiárne uplatňovať ustanovenia zákona o priestupkoch, pretože aplikácia zákona o priestupkoch je vzhľadom na právnu charakteristiku disciplinárneho trestania notárov podľa Notárskeho poriadku vo vzťahu k predmetnej problematike vylúčená. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež uviedol, že notár je povinný podľa § 36 Notárskeho poriadku postupovať s odbornou starostlivosťou, čo predpokladá aj poučenie účastníkov o okolnostiach oprávnenej držby, zhodnotenie okolností držby a aj prípadnú povinnosť odmietnuť spísať zápisnicu obsahujúcu osvedčenie vyhlásenia o vydržaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že najvyšší súd sa nezaoberal niektorými námietkami sťažovateľky, a to vzhľadom na to, že ich buď nepovažoval za rozhodujúce pre výsledok konania, alebo vzhľadom na to, že sa s nimi dostatočným spôsobom zaoberal krajský súd v rozhodnutí krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovateľka vidí porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie v tom, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku riadne a zrozumiteľne nevysvetlil svoje závery (o prípadnom zániku zodpovednosti za disciplinárne previnenie podľa zákona o priestupkoch, o zodpovednosti notára za obsah osvedčenia o vydržaní podľa § 63 Notárskeho poriadku) a nevyjadril sa k námietkam sťažovateľky (zákonnosť kontroly vykonanej na notárskom úrade sťažovateľky 27. augusta 2015, rozpor medzi popisom skutkov, ktoré sa kládli sťažovateľke za vinu v rozhodnutí disciplinárnej komisie a v zápisnici o pojednávaní z 19. júla 2018). Podľa sťažovateľky tak došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu zo strany najvyššieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľka namieta dostatočnosť a zrozumiteľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v súvislosti s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti predchádzajúcej napadnutému rozsudku (zánik zodpovednosti za disciplinárne previnenie podľa zákona o priestupkoch, zodpovednosť sťažovateľky ako notárky za obsah osvedčenia o vydržaní podľa Notárskeho poriadku, zákonnosť kontroly vykonanej na notárskom úrade sťažovateľky 27. augusta 2015, rozpor medzi popisom skutkov, ktoré sa kládli sťažovateľke za vinu v rozhodnutí disciplinárnej komisie a v zápisnici o pojednávaní z 19. júla 2018). Ústavný súd pripomína, že je inštitucionálnym mechanizmom, ktorý svojou povahou *ultima ratio* nasleduje v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04), pričom skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by všeobecným súdom vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04). Úlohou ústavného súdu je preto presvedčiť sa, či napadnutý rozsudok je založený na rozumných a ústavne konformných dôvodoch a či právne závery v ňom uvedené nemajú za následok neprimeraný zásah do ústavných práv sťažovateľa.

6. Konanie, ktoré predchádzalo konaniu na ústavnom súde, predstavovalo disciplinárnu vec, disciplinárne konanie, v ktorom sťažovateľka (ako notárka, proti ktorej sa vedie disciplinárne konanie, a následne žalobkyňa pred krajským súdom a najvyšším súdom) namietala zánik zodpovednosti sťažovateľky za disciplinárne previnenie podľa zákona o priestupkoch, namietala zodpovednosť sťažovateľky ako notárky za obsah osvedčenia o vydržaní podľa Notárskeho poriadku, namietala zákonnosť kontroly vykonanej na notárskom úrade sťažovateľky 27. augusta 2015 a namietala rozpor medzi popisom skutkov, ktoré sa kládli sťažovateľke za vinu v rozhodnutí disciplinárnej komisie a v zápisnici o pojednávaní z 19. júla 2018. V bode 45 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza, prečo vec sťažovateľky považuje za disciplinárnu vec, na ktorú sa vzťahuje Notársky poriadok a disciplinárny poriadok notárskych kandidátov, a nie zákon o priestupkoch (právna charakteristika disciplinárneho trestania notárov podľa Notárskeho poriadku a disciplinárneho poriadku notárskych kandidátov). Najvyšší súd v tomto bode odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza, že *„Podľa § 30 ods. 4 písm. b) Notárskeho poriadku disciplinárny poriadok schvaľuje konferencia notárov a podľa § 34 ods. 3 Notárskeho poriadku konanie a rozhodovanie disciplinárnej komisie upravuje komora v disciplinárnom poriadku. Možno nepochybné uzavrieť, že na posudzovanie disciplinárnej zodpovednosti notárov, posudzovanie začatia či ukončenia plynutia subjektívnej ako aj objektívnej lehoty na uplatnenie disciplinárnej zodpovednosti ako aj na zánik disciplinárnej zodpovednosti, nemožno subsumovať a na predmetnú problematiku subsidiárne uplatňovať ustanovenia zákona o priestupkoch, pretože aplikácia tohto zákona vzhľadom na právnu charakteristiku disciplinárneho trestania notárov podľa Notárskeho poriadku, vo vzťahu k predmetnej problematike je vylúčená. Názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo/22/2014, o subsidiárnej aplikácii priestupkového zákona na otázky zániku zodpovednosti za správny delikt je tak potrebné považovať za v tejto veci*

irrelevantný.“, čo predstavuje odpoveď všeobecného súdu na otázku sťažovateľky týkajúcu sa prípadnej aplikácie právneho režimu zákona o priestupkoch na zodpovednosť sťažovateľky za jej disciplinárne previnenie podľa Notárskeho poriadku. Je potrebné tiež spomenúť, že otázka prípadnej aplikácie právneho režimu zákona o priestupkoch na zodpovednosť sťažovateľky za jej disciplinárne previnenie podľa Notárskeho poriadku sa podrobne venoval aj krajský súd v bode 34 odôvodnenia rozsudku krajského súdu a sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti nenavrholala ako protiústavný zrušiť aj rozsudok krajského súdu. V bodoch 47 až 52 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza, prečo notár nesie zodpovednosť aj za obsah osvedčenia o vydržaní, kde dostatočným spôsobom vysvetľuje povinnosť notára konať s odbornou starostlivosťou (povinnosti uvedené v § 36 Notárskeho poriadku, možnosť odmietnutia vykonania požadovaného úkonu, dodržanie zákonných podmienok na vydanie osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva, posúdenie dobromyseľnosti držiteľa a iné). V bode 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd argumentuje, prečo sa niektorými námietkami sťažovateľky nezaoberal, a v tejto súvislosti odkazuje na aplikovateľnú judikatúru, podľa ktorej stačí, aby súd reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci, na podrobné závery krajského súdu uvedené v rozsudku krajského súdu (ktorý nebol napadnutý ústavnou sťažnosťou sťažovateľky) a nespôsobilosť predmetných námietok zmeniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, pokiaľ všeobecným súdom uplatnený výklad je rozumne zdôvodnený. Vzhľadom na už uvedené sa odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorého dostatočnosť a zrozumiteľnosť napáda v ústavnej sťažnosti sťažovateľka, ústavnému súdu nejaví ako nedostatočne presvedčivé alebo zjavne nezrozumiteľné, ani ako nedávajúce odpovede na otázky, ktoré sú v konaní spôsobilé zmeniť jeho výsledok. Z týchto dôvodov sa ústavnému súdu nejaví, že by napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 47 ods. 1 a 2 charty.

7. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

8. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť sťažovateľky bola vo všetkých jej častiach pri predbežnom prerokovaní odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľov nerozhodoval.

9. Celkom na záver ústavný súd považuje vo vzťahu k účastníkom konania upresniť, že od 1. augusta 2021 začal svoju činnosť Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako najvyššia súdna inštancia pre oblasť správneho súdnictva [§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva (ďalej len „zákon o súdoch“)], na ktorý 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva vo veciach

správneho súdnictva, a to vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu (§ 101e ods. 2 zákona o súdoch).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu